



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 450/2012-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. novembra 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti F., s. r. o., S., zastúpenej advokátkou JUDr. E. Š., S., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Cb 118/2007, za účasti Okresného súdu Poprad, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti F., s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Cb 118/2007 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Poprad prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Cb 118/2007 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti F., s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Poprad povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Poprad je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti F., s. r. o., trovy konania v sume 323,50 € (slovom tristodvadsaťtri eur a päťdesiat centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. E. Š., S., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 450/2012 z 28. augusta 2012 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti F., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Cb 118/2007 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 28. novembra 2006 návrh na vydanie platobného rozkazu „*na zaplatenie sumy 674 925 Sk z titulu úrokov z omeškania s úhradou tovarových faktúr*“.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jej právnej veci právoplatne skončené.

Okrem toho, že sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zároveň sa domáha prikázať okresnému súdu, aby konal v namietanom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon sa domáha priznania finančného zadost'učinenia v sume 5 000 € a úhrady trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr/242/2012 doručeným ústavnému súdu 9. augusta 2012, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Sťažovateľka podala dňa 23. 2. 2011 sťažnosť na prietahy v konaní, ktorá bola evidovaná pod číslom Spr/100112/2011. Predseda súdu dňa 16. 3. 2011 konštatoval, že sťažnosť je dôvodná a zo strany predsedu súdu boli prijaté opatrenia na zabezpečenie plynulosti súdneho konania. V rámci týchto opatrení je v pravidelných intervaloch sledovaný priebeh vybavovania veci zo strany predsedu súdu.

Celková dĺžka konania je ovplyvnená predovšetkým skutkovou zložitost'ou prejednávanej veci. Poukazujeme predovšetkým na rozsiahlosť uplatnených nárokov (vo veci sa uplatňujú úroky z omeškania zo 751 faktúr) a objasnenie skutkového stavu si vyžiadalo pomerne rozsiahle dokazovanie vrátane vykonania znaleckého dokazovania. Súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie už dňa 5. 3. 2011, avšak z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti ustanoveného znalca bolo potrebné rozhodovať o zmene znalca. Vzhľadom na problematiku, ktorá bola predmetom znaleckého dokazovania ako aj na skutočnosť, že znalkyňa poverená vykonaním znaleckého dokazovania bola práceneschopná, znalkyňa žiadala o predĺženie lehoty na vykonanie znaleckého dokazovania. Dĺžku konania taktiež ovplyvnili viaceré žiadosti zo strany účastníkov a ich právnych zástupcov o odročenie pojednávania a tiež väčší počet návrhov na dokazovanie, ktoré súd akceptoval a vykonal.

Sme toho názoru, že v súčasnom období nedochádza k prietahom pri vybavovaní vecí a na dĺžku konania majú vplyv aj vyššie uvedené objektívne skutočnosti. “

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka zaujala stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 31. októbra 2012, v ktorom okrem iného uviedla:

„Nesúhlasíme s vysloveným názorom, že celková dĺžka konania je ovplyvnená skutkovou zložitou prejednávanej veci, pretože právo na úroky z omeškania je založené na princípe objektívnej zodpovednosti. Jediným liberačným dôvodom by mohlo byť omeškanie veriteľa – k čomu však nedošlo. Preto skutkové okolnosti nepovažujeme za zložité.

Pokiaľ ide o rozsiahlosť uplatnených nárokov (úroky zo 751 faktúr) – na pojednávaniach sa súd nezaoberal osobitne jednotlivými faktúrami a ani odporca nenamietať jednotlivé faktúry a omeškanie s ich úhradami. Preto táto skutočnosť nemohla ovplyvniť trvanie súdneho konania. Počet faktúr mohol ovplyvniť jedine trvanie znaleckého dokazovania.

Z týchto dôvodov sme toho názoru, že v tomto prípade došlo k prietahom pri vybavovaní veci.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 18 Cb 118/2007 ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

- 28. november 2006 – okresnému súdu bol doručený návrh sťažovateľky, ktorým sa domáhala vydania platobného rozkazu proti spoločnosti S., s. r. o., P. (ďalej len „odporca“),
- 22. január 2007 – okresný súd vyzval sťažovateľku, aby v lehote 10 dní zaplatila súdny poplatok za podanie návrhu (súdny poplatok bol uhradený 31. januára 2007),
- 23. apríl 2007 – okresný súd vydal vo veci platobný rozkaz, proti ktorému podal odporca 10. mája 2007 odpor,

- 16. máj 2007 – okresný súd uznesením uložil odporcovi, aby v lehote 10 dní zaplatil súdny poplatok za podaný odpor proti platobnému rozkazu (súdny poplatok bol uhradený 4. júna 2007),
- 8. jún 2007 – vec dosiaľ vedená pod sp. zn. 16 Rob/465/2006 bola „prevedená do oddelenia Obchodné veci“ a bola jej pridelená sp. zn. 18 Cb 118/2007,
- 11. október 2007 – nariadené pojednávanie sa neuskutočnilo a bolo odročené na 23. október 2007,
- 23. október 2007 – pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že „právni zástupcovia označia v lehote 30 dní dôkazy, ktoré navrhujú vykonať a to písomne“,
- 21. november 2007 – okresný súd prípisom vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky, aby v lehote 7 dní predložila „kópie príloh, z ktorých si uplatňuje úroky z omeškania“,
- 28. október 2008 – okresný súd odročil nariadené pojednávanie na 9. december 2008 s tým, že „právni zástupcovia označia dôkazy v lehote 7 dní písomne, ktoré navrhujú vo veci vykonať“,
- 9. december 2008 – okresný súd pojednávanie odročil na neurčito s tým, že „právny zástupca žalovaného označí do konca r. 2008 dôkazy, ktoré navrhuje vo veci vykonať“,
- 19. mája 2009 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 25. jún 2009, ktoré bolo z dôvodu neúčasti účastníkov konania odročené na 2. júl 2009,
- 2. júl 2009 – pojednávanie sa z dôvodu neúčasti účastníkov konania neuskutočnilo a bolo odročené na 27. október 2009,
- 1. december 2009 – okresný súd uznesením na základe zmluvy o predaji podniku z 30. decembra 2008 pripustil do konania „vstup žalobcu S., s. r. o..., namiesto doterajšieho žalobcu“,
- 9. december 2009 – okresný súd opravným uznesením opravil výrok uznesenia z 1. decembra 2009 s tým, že správne označenie vstupujúceho „žalobcu je F., s. r. o...“,
- 16. marec 2010 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 20. máj 2010, pričom pojednávanie sa pre neprítomnosť odporcu a jeho právneho zástupcu

- a tiež neprítomnosť navrhovateľa (ospravedlnený) neuskutočnilo a okresný súd ho odročil na 30. september 2010,
- 30. september 2010 – okresný súd pojednávanie odročil na neurčito „za účelom vykonania znaleckého dokazovania z odboru ekonomika – účtovníctvo“ s tým, že právni zástupcovia „budú formulovať otázky pre znalca v lehote 30 dní“,
 - 5. marec 2011 – okresný súd uznesením nariadil vo veci znalecké dokazovanie a poveril znalca Ing. S. P., aby v lehote 60 dní vypracoval znalecký posudok,
 - 20. apríl 2011 – súdny znalec listom navrhol okresnému súdu, aby vzhľadom na jeho pretrvávajúce zdravotné problémy ustanovil iného súdneho znalca,
 - 27. jún 2011 – okresný súd uznesením odvolal pôvodne ustanoveného súdneho znalca a vypracovaním znaleckého posudku poveril iného súdneho znalca (znalkyňu),
 - 15. december 2011 – okresnému súdu bol doručený znalecký posudok č. 14/2011,
 - 18. apríl 2012 – okresný súd uznesením zaviazal odporcu na „zloženie d'alsieho preddavku na trovy dôkazu...“ (preddavok bol uhradený 21. mája 2012),
 - 23. máj 2012 – okresný súd uznesením priznal ustanovenej súdnej znalkyni odmenu za výkon znaleckej činnosti,
 - 9. august 2012 – okresný súd na pojednávaní vyhlásil za prítomnosti sťažovateľky a jej právnej zástupkyne rozsudok.

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že jeho ostatným úkonom bolo pojednávanie uskutočnené 9. augusta 2012, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, proti ktorému účastníci konania podali odvolanie (žalovaný 2. novembra 2012 a sťažovateľka 5. novembra 2012).

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou

doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že spory o zaplatenie pohľadávok a ich príslušenstva vyplývajúce z občianskoprávných, resp. obchodnoprávných vzťahov tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Aj keď možno v danej veci pripustiť určitú mieru skutkovej zložitosti („*uplatnené úroky z omeškania zo 751 faktúr*“), podľa názoru ústavného súdu táto skutočnosť nezabavuje okresný súd zodpovednosti za stav namietaného konania v čase rozhodovania o uplatnenej sťažnosti ústavným súdom.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Pokiaľ okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti okrem iného poukázal na to, že „*Dĺžku konania taktiež ovplyvnili viaceré žiadosti zo strany účastníkov a ich právnych zástupcov o odročenie pojednávania a tiež väčší počet návrhov na dokazovanie, ktoré súd akceptoval a vykonal*“, ústavný súd konštatuje, že uplatnenie návrhov účastníkmi konania v súlade s Občianskym súdnym poriadkom nemožno v súvislosti predĺžením konania pripísať na ich ťarchu a podľa názoru ústavného súdu doterajšiu dĺžku namietaného konania podstatným spôsobom neovplyvnili ani „*žiadosti zo strany účastníkov a ich právnych zástupcov o odročenie pojednávania*“.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorého uplatnením ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prietahom, bol postup okresného súdu v namietanom konaní. Ústavný súd v priebehu namietaného konania zistil jedno obdobie dlhodobejšej nečinnosti v rozsahu takmer jedného roka, a to od 21. novembra 2007 (okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky na predloženie požadovaných dokladov) do 28. októbra 2008 (uskutočnilo sa pojednávanie vo veci samej).

Ústavný súd poukazuje aj na to, že napriek tomu, že existenciu prietáhov v konaní uznal aj predseda okresného súdu vo svojej odpovedi zo 16. marca 2011 na sťažnosť sťažovateľky na prietahy v konaní, v ktorej okrem iného vyslovil aj ubezpečenie že „zo strany súdu boli prijaté opatrenia za účelom odstránenia zistených nedostatkov“, preskúmané súdne konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené ani po takmer 6 rokoch od jeho začatia, čo podľa názoru ústavného súdu nesvedčí o efektívnosti postupu okresného súdu v tejto veci.

Argumentáciu predsedu okresného súdu poukazujúcu na dlhodobú práceneschopnosť ustanoveného súdneho znalca ústavný súd nemohol akceptovať, pretože na list ustanoveného súdneho znalca z 20. apríla 2011, v ktorom navrhol, aby vzhľadom na pretrvávajúce zdravotné problémy bol ustanovený nový súdny znalec, okresný súd reagoval uznesením z 27. júna 2011, a preto táto okolnosť nemohla mať výraznejší vplyv na predĺženie konania.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že namietaným postupom okresného súdu v dosiaľ šesť rokov trvajúcim konaní vedenom pod sp. zn. 18 Cb 118/2007 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, napriek tomu, že medzičasom už v právnej veci sťažovateľky rozhodol, aby v záujme zavŕšenia ochrany označeného základného práva

(pre prípad, že by odvolací súd prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie) vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáha aj priznania primeraného finančného zadost'účinenia v sume 5 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti, poukazujúc najmä na to, že *„súd svojím konaním a rozhodovaním v tomto spore vyvoláva stav nielenže právnej neistoty, ale aj nedôvery členov orgánov spoločnosti v dosiahnutie spravodlivého vyriešenia svojej veci v primeranom čase“*.

Cieľom finančného zadost'účinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'účinenia. Pri určení finančného zadost'účinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'účinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 18 Cb 118/2007 a zároveň berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 3 000 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátkou JUDr. E. Š. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2011, ktorá bola 763 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie s'ťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 127,16 €, t. j. spolu 254,32 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,63 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 269,58 €. Keďže advokátka JUDr. E. Š. je platcom dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 323,50 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2012